

Quaestio therapeutica, pro baccalaureatu, mane discutienda, : in alma Monspeliensium Medicorum Academiâ. Die vicesimâ nonâ Augusti 1712. / R.D. Antonio Deidier ... praeside. ; An paralysi tinctura colocynthis. ; quam propugnabit in augustissimo Monspeliensis Apollinis Fano. Joannes Marinus Ignatius Duconte.

Contributors

Deidier, Antoine, -1746.

Duconte, Jean Marin Ignace, active 1712.

Ecole de médecine de Montpellier.

Publication/Creation

Monspeli : Apud Honoratum Pech Regis, & Universitatis typographum, 1712.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/d2huekj5>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

QUÆSTIO

THERAPEUTICA,

PRO BACCALAUREATU,

MANE DISCUTIENDA,

in Almâ Monspeliensium Medicorum
Academiâ.

Die vicesimâ nonâ Augusti 1712.

.D. ANTONIO DEIDIER

Professore Regio

P R Æ S I D E.

In Paralyfi Tinctura Colocynthidis.

quam Propugnabit in Augustissimo Monspe-
liensis Apollinis Fano JOANNES MARINUS
IGNATIUS DUCONTE, Argentinensis
Artium Liberalium Magister, & jamdudum
Medicinæ Studiosus.

MONSPELII,

pud HONORATUM PECH Regis, & Uni-
versitatis Typographum. 1712.

DISPUTATORI

Professores Regii.

R. D. FRANCISCUS CHICOYNEAU
Cancellarius.

R. D. JOANNES CHASTELAIN
Decanus.

R. D. JOANNES BEZAC, *Vi*
Decanus.

R. D. PETRUS CHIRAC.

R. D. PETRUS MAGNOL.

R. D. PETRUS RIDEUX.

R. D. ANTONIUS MAGNO
Patris Coadjutor.

Doctores Aggregati.

R. D. JOANNES HENRICU
HAGUENOT.

R. D. HENRICUS HAGUENO
Patris Coadjutor.

Doctores Ordinarii.

M. MOYSES PELERIN.

M. EUSTACHIUS MARCOT.

M ANTONIUS FIZES.

QUÆSTIO THERAPEUTICA:

AN PARALYSI

Tinctura Colocynthis?

PARALYSIS, Latine resolutio, definitur *abolitio, vel imminutio maxima sensûs & motûs, aut alterutrius duntaxat, cum affectarum partium relaxatione.* Multiplex est, *universalis aut particularis, perfecta vel imperfecta.*

Apoplexia est Paralysis universalis, ad quam referuntur *Paraplegia, & Hemiplegia.* Paralysis particularis, sive *Paresis*, ut quidam Authores dicunt, ab affectis partibus denominatur; hinc Paralysis palpebrarum, linguæ, brachii, manûs, cruris, pedis, digitorum, ventriculi, intestinorum, vesicæ urinariæ. Nervi Optici Pa-

ralyfis vulgò dicitur *Gutta serena*, & nervi auditorii, quâ cum nascuntur muti, illâfis loquelæ organis, *Cophôsis* vocatur. *Perfecta* Paralyfis ea est, in qua sensus & motus abolentur; imperfecta, ubi ambo notabiliter imminuuntur, vel horum alteruter aboletur, altero remanente obscuro. Apoplecticus *perfectè* Paralyticus, non videt, non audit, non gustat, non olfacit, quocumque modò vellicatus non sentit, nullam sitis, famis, urinæ, & alvinarum fæcum irritationem percipit, immotus jacet cum membrorum laxitate, nec nisi respiratione, pulsu, & deglutitione distinguitur à mortuo. Apoplecticus verò *imperfectè* resolutus, utcumque sentit, vellicatus contremiscit, de cætero similis priori, immotas habet affectas partes & relaxatas.

Paraplegiâ laborans, videt, audit, gustat, olfacit, loquitur & ratiocinatur, sed illius partes capiti subjectæ, ut in Apoplectico, *perfectè* vel *imperfectè* resolvuntur. Corruptus *Hemiplegiâ*, dimidiâ corporis parte, dextrâ, vel lævâ, à summo ad imum resolvitur; semi-Apoplecticum diceret; mens ipsi jam stupidior, uno videt oculo, nullatenus altero, aurem habet tensam, alteram verò resolutam, parùm vel nullatenus olfacit, & laboriosè deglutit, & loquitur parùm articulatè; in illo distorquetur os retractis à parte resolutâ ad sanam labiis, ægrè sanum brachium movet, altero impotens, plerumque jacet ut fractus viribus, laboriosè

erigit se in pedes, difficilius stat, nec nisi adstantium auxilio subfultus deambulat; si perfectè resoluti sunt artus ejus, motu penitus per se destituti, vel trahuntur à sanis, vel transferuntur.

Paresis est unius aut alterutrius duntaxat partis resolutio. Deprimuntur palpebræ resolutæ, immotæ remanent; si eas digito reduxeris, recident per se. Recidunt quoque per se, quæ ope alienâ sursùm evecta fuerant, brachium, crus, pes, manus, reductique digiti spontè relaxantur. Cum illæsis palpebris, musculisque oculorum, resolvitur uterque oculus, morbus hic est *Gutta serena*, in quâ perit visio, & motus oculorum remanet. In *Cophosæ* relaxantur auditûs organa; ideò non audit æger, & quamquàm sanis loquelæ organis, non loquitur, quia quas non accepit voces reddere non potest; qui verò sanis auribus, linguam habet perfectè resolutam, voces accipit, non reddit; idemque liquida deglutit, non solida. Venter *imperfectè* Paralyticus, tametsi motu peristaltico moveatur, non irritatur ad famem, & irritantium medicaminum vires eludit. Quid vetat ad Paralyfim revocare illam passionis Iliacæ causam, in quâ pars intestini flaccidior facta, reperta est post mortem, recondens aliam intestini partem? vesicam dicere *perfectè* Paralyticam, cum facta lotio distentior, tumoremque in regione Hypogastricâ exerens, & exterius absque dolore aut absque sensu comprimitur delusâ internâ irri-

ratione, nullatenus contrahitur ad lotii excretionem? Certum est eam esse *imperfectè* Paralyticam, cum orbata sensu est, urinamque tamen motu suo profundit, sed involuntariè, præsertim si resolvitur illius sphincter. Quod de vesicâ dictum est respectu lotii, ad intestinum rectum referatur, alvinarum fæcum ratione. Ambæ illæ partes interdum perfectam patiuntur sphincteris resolutionem, vel imperfectam.

Una eademque numero pars ita interdum afficitur *imperfectâ* Paralyfi, ut tametsi moveatur, nullatenus sentiat. Exemplum refert Galenus 1°. De locis affect. cap. 5°. in Pausania Syro sophistâ, qui sensum omnino amisit, in tribus digitis, servato motu. Hoc idem semel atque iterum in hac urbe observatum est. Anno 1706. in nobili quodam Sardo, qui mente sanus & foco assidens proprium calcaneum ad os usque prunis ustulatum, non doloris sed odoris sensu cognovit; in eodem flexores & extensores musculi manûs, qui liberè & naturaliter contrahabantur, altius compuncti, nullum omninò sensum habebant. Anno quoque 1710. Montpelienfis Mercatoris mulier, nitidissimâ sanissimâque totius corporis cute, erat sicuti nobilis ille Sardus, *imperfectè* Paralytica in utroque brachio, & sinistro pede; liber in iis ejus partibus motus aderat, sed cum altius etiam adigebatur acicula, nullus sensus.

Sensus & motus, functiones animales, vigent, dum salvus est naturalis fibrillarum nervosarum

tonus. Fibrillæ tensæ vibrantur ad sensum, crispantur ad motum muscularem. Ut externi perficiantur sensus, non sufficit fibrillas nerveas succuti; harum succussio ad cerebrum propaganda. Fit verò motus muscularis, non simplici spirituum accessione, multò minùs hypotheticâ explosione, sed per fibrillarum muscularium vim elasticam. Omnis musculus in contractione minuitur totâ mole, contentos expellit humores, nullâ dimensione augetur, durior fit, & magis exanguis, unde fit subpallidus.

In omni Paralyfi perit naturalis fibrillarum affectarum tonus. Pars affecta ideò resolvitur, quia relaxantur ejus nervi. Possunt quidem relaxari partes sine resolutione, in aneurismate, in varicibus, in hydrope; sed resolvi non possunt sine laxitate nervorum in Paralyfi. Nervorum laxitas præternaturalis, est semper proxima Paralyseôs causa. In Apoplexiâ pereunt omnes sensus externi, simulque motus voluntarii, quòd eorum nervi laxentur; supersunt tantùm respiratio, pulsus, & deglutitio, quia triplicis illius actionis duntaxat nervi tenduntur. Hi per totum vitæ curriculum ex mechanicâ dispositione, & independenter à sensationibus externis, alternatim retrahuntur, ac restituuntur, ideoque non nisi post mortem relaxantur.

In Paraplegiâ remanent visus, auditus, gustus, olfactus, loquela, ratiocinium, resolvuntur solæ partes capiti subjectæ, quia laxantur soli illarum

nervi, non capitis. Bipartita nervorum paria, dum præter naturam laxantur à dextris, debite tenduntur à sinistris; vel è conversò, dimidia corporis pars à summo ad imum resolvitur, fit *Hemiplegia*, *Apoplexia dimidiata*.

Eadem est causa proxima Paralyseos particularis, ac universalis; nempe nervorum partis affectæ resolutio, & laxitas. Ideo palpebræ, crura, pedes, manus, & digiti, dum seorsim resolvuntur, non sentiunt, non moventur voluntariè, vi alienâ facile sublevantur, & facilius proprio pondere deprimuntur; scilicet cum illorum nervi resoluti, nec vibrantur ad cerebrum, nec crispantur ad motum muscularem. Cum moventur oculi in Guttâ serenâ, tunc secundæ duntaxat, non tertiæ, nec quintæ conjugationis nervos habent relaxatos; unde visûs abolitio, & tamen oculorum motus. In Cophôsi potissimum laxatur septima nervorum conjugatio, nona in Paralyfi linguæ, & sic de aliarum partium nervis.

Paralyfis tam universalis, quàm particularis, est perfectæ, vel imperfectæ. In illâ sensus & motus penitus abolentur, quia resoluti nervi ita laxantur à trunco ad extremas muscoli fibras, ut nec succuti possint à parte ad cerebrum, undè abolitio sensûs, nec possit suscitari vis elastica musculorum, undè abolitio motûs. Imperfecta Paralyfis triplex. Prima, cum sensus & motus maximè imminuuntur, nec penitus abolentur; id autem ex minori totius nervi laxitate deducas.

Secunda, dum perit motus remanente ſenſu; idque dupliciter, vel in variis numero partibus ex diſſerſis nervis reſolutis, vel in eâdem numero parte. Tunc idem nervus laxatur in muſculo, tenditur in trunco, & pars vehementer ſuccuſſa, non niſi leviter ſentit. Tertia, imperfectæ Paralyſeos ſpecies ea eſt, in quâ perit ſenſus remanente motu; idque rursûs dupliciter, vel varii nervi reſolvuntur in diſſerſâ parte affectâ, ut patet in Guttâ ſerenâ, vel in eâdem numero parte, ut patet exemplo Galenico jam ſuprà relato, tunc nervus non in muſculo, ſed in trunco relaxatur. Feliciter trunco medelam attulit Solertiſſimus *Galenus*, poſtquàm fruſtrâ priores Medici muſculos curare tentaverant.

Nervi laxantur in Paralyſi, vel ex influentium ſpirituum penuriâ, vel quòd imbibantur ſero. Ex ſolâ ſpirituum penuriâ non poſſet idem nervus laxari in trunco, tendi in extremis, citò pars gangrænâ corriperetur, mox ſphacelo periret. Sine ſpiritibus perit vita. Spiritus influentes in ſanguinem, excitant illum ad fermentationem; & ſanguis fermentans, partes corporis nativo calore perfundit. Vivit Paralytica pars, perfunditur nativo calore, nunc remiſſiori quidem, ſed & interdum intenſiori; ergò non modò fluunt ad eam ſpiritus indefinenter, ſed & interdum uberiùs. Et hinc patet non à ſolis contentis ſpiritibus tendi fibrillas nerveas in ſtatu naturali; cum ſpiritus contineant in Paralyſi, & tamen ſint relaxatæ. Unde igitur ulteriùs tenduntur? ex na-

turali firmitate. Nervus vaia corporis soliditate vincit, nec tantum in vivente animali, sed etiam in extincto, in quo desiderantur spiritus. Flacidiore sunt in cadavere venæ, arteriæ, aliaque vasa, tamen si contineant humores proprios; his vasis nervi sunt firmiores, quamquam spiritus non contineant. Impares sunt vibrandis fibrillis nerveis spiritus. Cur? quia tenuiores sunt. Dicis ideo fluentes spiritus posse vibrare fibrillas nerveas, quia potest fluens sanguis arterias dilatare? igitur fateare primum, ex eo posse fibrillas nerveas propellere spiritus, quia sanguinem propellunt arteriæ. Crassior sanguis est, fermentat, ideo arterias dilatare potest. Spiritus non sunt crassi, non fermentant intra fibrillas nerveas; eas ideo vibrare non possunt. Non ergo vibrantur à spiritibus fibræ nerveæ; sed ipsæ aliundè vibratæ, spiritus propellunt, ob ingentem firmitudinem. Nonne arteria, nervo mollior, sanguinem, multo crassiorem spiritibus, propellit? Non potest subsiliens arteria, subjacentem nervum non vibrare; hinc vibrantur nervi fibrillæ. Vibrantur quoque ab objectis, ut fiant externorum perceptiones. Vibrantur immediate ab animâ, pro nutu ejus aut passione, ut fiant sensationes internæ, ut voluntarii partium motus excitentur. Non obsequuntur, in Paralyfi, animæ imperio, nec impellentibus objectis, quia tunc laxiores.

Nervi non tantum laxantur in Paralyfi ex influentium spirituum penuriâ; sed potissimum
quia

quia tunc imbibuntur sero. Filum madidum, si ab altero extremo vibraveris non vibrabis totum. Similiter nervus obrutus sero, cum vibratur ab extremo pertingente ad cerebrum, aut ab extremo in corporis superficiem desinente, totus non vibratur. Ecce ut aboleantur sensus & motus in Paralyfi, aut saltem imminuantur, scilicet pro laxitate nervorum absolutâ, aut leviori. Exundat quidem serum in Hydropico, sed per interstitia fibrarum divagatur, fibrarum textum non subit; ideò pollet is motu ac sensu, sed obtusiori. Exundat serum in textum nervi resoluti, quemadmodum exundat in textum venarum & arteriarum, quæ varicibus & aneurismate labefactantur. Nervum resolutum, verum diceres aneurisma fibrillarum nervosarum. Per varicosas venas, tametsi relaxatas, uberius fluit sanguinis copia; sed lentius transfertur; nihil ergo vetat quin spiritus per nervos resolutos uberius etiam transferantur. Sed lentius multò, quia solis arteriis in nervos subsilientibus propelluntur, non pro nutu animæ, nec ab objectis externis. Unde vero serum illud, textum fibrarum nervicarum irrorans, madidans, laxans? Ex vasorum sanguiferorum & lymphaticorum obstructione, compressione, solutione. Itaque fit Apoplexia cum comprimitur totum cerebrum, vel ob depressionem cranii, ob Extravasationem, crassitiem nimiam, nimiam rarefactionem humorum, tunc & præcluditur via spiritibus, sanguini, cæterisque succis naturaliter nervos

tendentibus, & exsudat in nervos serum stagnans in vasis. Paralyfis interdum inducitur ex supressâ serosorum humorum evacuatione, ex humidiori, vel frigidiori aëre, aliisque hujusmodi dispositos nervos relaxantibus. Aliquando remotè producitur aut à luxatione vertebrarum, aut ab externo corpore, aut à tumore adnato nervos comprimantibus, aut à nervo reciso, &c.

DIAGNOSIS,

QUÆ superiùs tradita est Paralyseos definitio, non morbi naturam, sed illius duntaxat essentialia symptomata declarat; nimirum læsiones sensûs & motûs. Hæ, cum sint actionis læsæ symptomata, per se patent. Illa verò præternaturalis corporis modificatio, à quâ pendent proximè sensûs & motûs læsiones in Paralyfi, est nervorum laxitas. Sic itaque definiatur Pathologicè hic morbus. *Paralyfis est humida nervorum intemperies, cujus ratione fit abolitio, vel imminutio maxima sensûs & motûs, aut alterutrius, cum affectarum partium relaxatione.* Pars resoluta, etiam destituta penitus sensu & motu, vivit vitâ communi, namque humores per eam circulantur, nativo colore perfunditur, hæc & calore fovetur, interdum tamen magis aut minùs, quàm in statu naturali; & sic distinguitur à gangrænâ & sphacelo. Nunc tumet sero turgida, nunc ex imminutâ humorum copiâ marcet. Pulsus semper in eâ

percipitur, modo parvus, interdum magnus, quandoque rarus, raro frequens. Morbus hic plerumque sine febre, sua percurrit tempora, acutus in Apoplexiâ, plerumque verò chronicus in aliis Paralyseos speciebus. Quæ in iis variant, mera sunt accidentia morbi, & ex causarum remotarum indole deducenda.

Argues V. G. procreatum fuisse hunc affectum, ex nimia humorum effervescentiâ vasa comprimente, si subsecutus is fuerit acriorem iracundiam, ebrietatem, insolationem, motus operosos & immodicos, mercurii contrectationem, acceptos acriores fumos, haustos potus, ingestos cibos calidiores, assumpta calidiora medicamenta; si pulsus plenus adfuerit, vividior color faciei, intentior partium calor; si lædatur æger à calidis, à frigidis juvetur. Contrarium evincunt contraria, quæ morbum præcesserunt, vel comitantur; scilicet pavor subitus, constans mæror ac tristitia, frigidus aër, acidorum halituum inspiratio, alimenta, vel medicamenta frigidiora, abusus narcoticorum; pulsus parvus & rarus; pallidus faciei color, extremorum frigiditas, levamen à calidis, læsio ex frigidis, & similia. Aliæ dignoscantur causæ remotæ, ex ægri vel adstantium relatu. Si præcesserit casus, in caput, in dorsum, si ictus, si vulnera; suspicaberis foveri morbum à concussione cerebri, à depresso crania, à mutato vertebrarum situ, à nervi sectione, & ita de cæteris.

Distinges hoc pacto, Apoplexiam ab Epilepsiâ, palpebrarum depressionem, & oris distortionem Paralyticam, à convulsivâ. In Apoplexiâ partes omnes jacent languidè, sed facilè ab adstantibus moventur; in Epilepsiâ verò, pars una vel plures aut succutiuntur, aut immortæ jacent, sed rigidæ, nec facilè adstantium conatui obsequuntur.

In convulsione palpebrarum, penitùs clauduntur oculi, rigida est palpebra superior, illam si fursùm abduxeris se promptè reducit; in earum verò Paralyfi, clauduntur quoque oculi, sed non penitùs, hiant, & elevata fursùm digito palpebra mollior obsequitur, nec nisi lentè ac languidè se se rursùs deprimat. In oris distortionem Paralyticâ, pars sana, naturaliter tensa, ægram ultrà modum laxam & elongatam retrahit; è contrâ in convulsivâ distortionem, pars ægra, præter naturam tensa, debiliorem sanam ad se trahit. In illâ pars sana trahit, in istâ trahitur.

Distinges quoque Paralyticam artuum impotentiam ad motum, à Rheumaticâ, à Podagricâ, & ab eâ quam producit ossium luxatio, nempe propriis talium morborum signis. Sed & insuper hæc notanda. Cùm motus aboletur in Paralyfi, tunc insigniter sensus obtunditur; is è contrâ viget, imò dolorificus est in Rheumatismo, in Podagrâ. Dolent quoque, osse luxato, partes articulis subjectæ, nisi fuerit inducta ex luxatione Paralyfis. In hoc posteriori

casu, morbus complicatus est, & ex propriorum signorum syndrome diagnoscendus.

P R O G N O S I S.

DIFFICILE discutitur serosa colluvis nervi textum perfundens, eoque difficilius quo perfundens altius & copiosius. *Apoplexiam fortem tollere impossibile, levem verò non facile*, Hypocrates ait aph. 42. sect. 2. Abolentur in eâ sensus & motus, quòd nervi sint perfectè resoluti, & citò pereunt ægrotantes, quòd discuti non possit serum. Levis Apoplexia sanari potest, sed vix. Nervi non sunt penitus in eâ laxati, fortiores objectorum ac remediorum impressiones possunt suscipere, sensim fibrillæ nerveæ succuti, vibrari ad cerebrum, crispari ad motum. Rarò gravis ille affectus curatur integrè; imminui satis esse videtur, ac desinere in Hemiplegiam, Paraplegiam, vel Paralyfim particularem.

Paralyfis particularis portendit interdum universalem. Portendit quoque Apoplexiam linguæ resolutio. Apoplexia morbosest acutissimus. Citò perit æger, ni promptè succuratur; quòd vibrationis defectu nervi magis ac magis sero imbibantur, laxentur. Eo pacto imperfecta Paralyfis fit perfectà, levis Apoplexia mutatur in fortem, hæc morte terminatur. Econtrà diù durat Hemiplegiâ vel Paraplegiâ detentus; quòd sanarum partium nervi, exteriùs vibrati, serum dispellant, & ita fiant immunes. Idem intelli-

gas de Paralyfi particulari, quæ sæpius diuturna est & contumax, præsertim si Apoplexiæ successerit, si foveatur humorum crassitie, si hierno tempore & senili ætati supervenerit.

Pars Paralytica quæ marcescit, quæ frigida est, quæ pulsum habet parvum & rarum, difficilius ad pristinum vigorem restituitur, quam quæ tumet sero turgida, quæ impensè calet, ac pulsum habet plenum & magnum. Tremor, critica febris, & alvi fluxus criticus aliquam curationis spem prænuntiant. Gutta serena sensim facta, non admittit curationem; quæ succedit febribus malignis interdum per se curatur. Cophosis à natalibus semper incurabilis. Partes inferiores Paralyticæ promptius curantur, quam superiores; quia illarum nervi crassiores & firmiores minùs sunt sero pervii, validius vibrantur ab adjacentibus vasis sanguiferis crassioribus, faciliùs crispantur in totius corporis fulcimentum, acceptumque serum faciliùs excutunt. Paralysis lethalis est, quæ à notabili vertebra- rum colli luxatione, ortum trahit. Si nervus fuerit transversim sectus, malum creditur incurabile, quamquam interdum per se curetur, ut testatur *Experientiâ corn. Stalp. Vanderviel. obs. rar. cent. post. part. prior. obs. XLV.* Curatur autem Paralysis ex nervo reciso, per novam fibrillarum nervosarum expansionem, quæ recisi nervi jacturam resarcit; etenim nervi quemadmodum & reliqua corporis humani vasa in vulnere curatione, novâ ac simplici par-

tium extensione nutriuntur, crescunt, reparantur.

CURATIO.

EVINCITUR ex probatâ jampridem praxi medicâ, Paralyticam nervorum laxitatem maximè à sero produci, non à simplici penuriâ spirituum. An valentiora Hydragoga, Cathartica, Emerica, Sudorifica, & interdum sanguinis missiones, quæ solvunt Apoplexiam, refarciunt spiritus? At hæc serum redundans excutiant, eliminant. Spiritus quidem sopitos excitant, membrorum succussiones, contorsiones digitorum, nasi, auris externæ, retractiones pilorum & avulsiones, acriores frictiones, & ligaturæ, sed nunquam solæ morbum solvunt; adhiberi possunt in principio, ut minuatur morbus, non ut debelletur. Ægrum non restituit medicus, qui jubet inclementer tractari sensuum organa, nares tentari fortiter olentibus, Balsamo Apoplectico, Castoreo, Spiritu vini, aquâ Reginae Hungariæ; fætidis, ut spiritu salis armoniaci, urinoso spiritu, Galbano, assâ fætidâ; qui jubet insufflari naribus pulverem tabaci, Elleboris albi, Pyrethri; in os infundi falsa, ut sal Marinum aquâ solutum, sal Armoniacum; qui jubet oculis objici radios, auditum obtundi clamoribus & strepitu, acriores excitari dolores. Sola hæc imparia sunt tam gravi morbo. Imparia quoque sunt spirituosâ, Elixir proprietatis Paracelsi, Guttae Anglicæ, Monf-

pelienſes, Galloprovinciales, ſpiritus Vipera-
rum, cornu Cervi, cranii humani, ſuccini.
Hæc ſola morbum debellarent, ſi à ſolâ ſpiri-
tuum penuriâ induceretur Paralytica nervorum
laxitas; Apoplexiæ mederemur ſolis cardiacis,
& ſpirituofis ut Syncope; alia quævis Paraly-
ſeos ſpecies, quæ morbus eſt chronicus, cura-
retur ex ſimplici Diætâ, ut puerorum Epilepſia
& Rachitis.

Legitima præſertim intentio dirigenda eſt in
omni Paralytica nervorum laxitate, ut imbibitum
intra nervos ſerum excutiat. Serum exun-
davit in nervos è compreffis vafis ſanguiferis ac
lymphaticis; tolle compreffionem. Fac ut li-
bero curſu fluant non ſoli ſpiritus, ſed reliqui
humores. Si depreſſum fuerit caſu, inflictò vul-
nere cranium, impera ut perforetur terebrâ,
attollatur, reſtituatur, ut educatur per factum
foramen ſanguis effuſus in cerebri ſuperficiem,
qui non tam nervos, quàm vaſa meningum
comprimat, & morbum fovet. Cùm ſanguis
efferveſcens nimium ſua vaſa diſtendet, com-
primetque adjacentia vaſa, tunde venam cubiti,
dehinc malleoli, raro colli, pro ægri viribus.
Venæ ſectio, ſi ſoli reſcindi eſſent ſpiritus,
peſtis foret, quæ in caſu proximè memorato
ſalus eſt.

Apoplexia morbus gravis & acutus, nec-
dum jam dictis excuſſus auxiliis, fortiora poſtu-
lat Cathartica, Emetica anò & catò exhibita,
quibus vacuatur redundans ſerum, quibus
nervis

nervis imbibitum excutitur. In aliis Paralyſeos ſpeciebus , hic unicus medici ſcopus eſto , ut ſerum redundans educatur per diaphoreſin , per urinas , per ſecceſſum , ac potiffimum per ſudores. Præſcribe Diaphoretica ex animali , minerali , ac vegetabili regno deprompta, Bezoardica orientalia , occidentalia , antimonialia , Radices falſæ parillæ , Pæoniæ , Contrayervæ , lignum Guajaci ejusque corticem , lignum ſaſſafras , Radicem ſquinæ , corticem mediani fraxini , ac ſimilia. Diuretica calida , vinum generoſum , cereviſiam optimam. Decocta ex radicibus Bruſci , Aſparagi , Eringii , Rubiæ tinctorum , ex herbis Salviæ , Majoranæ , Betoniciæ , ex floribus Stæchados , & Roriſmarini. His addantur ſemina Aniſi , Coriandri , Cumini , Fæniculi , ſeſeleos Maſſilienſis. Sudores , ad eradicandam Paralyſim felici cum ſucceſſu promoventur ; nunc ex toto corpore , interdum ex partibus reſolutis duntaxat. Excitatur ſudor univerſalis vel balneis aquarum thermalium cujus modi ſunt Bellilucanæ ; vel potionibus ex Theriacâ veteri , Antimonio Diaphoretico , & pulvere viperino confectis ; ut partes reſolutæ ſudores fundant copioſiores , agitantur frictionibus , linteis obteguntur , illiniuntur oleis , non craſſis & viſcidis poros conſtipantibus , ſed tenuiſſimis , ſpirituosis , calidis , inter quæ feliciter uſurpatur oleum laterinum , huic ſuccedunt oleum ſtillaticium ſuccini , ſive Karabe , oleum ceræ ſtillatitiæ , oleum de lumbricis , & ſimilia. Ex Catharticis elige

fortiora, & hydragoga. Itaque ad curationem Paralyseos maximè commendantur scammonium Jalapæ radix, ejusque refina, Tûrpetum gummosum, Elaterium, Aloes succotrinum, Gutta gummi, Euphorbium, inprimis verò tinctura Colocythidis cum vino malvatico, vel spiritu vini parata. Tinctura hæc paucis ab hinc diebus, ter exhibita, solvit Hemiplegiam in muliere quæ adhucdum versatur in nosocomio. Hydragogum est potentissimum tinctura hæc, quæ pervadens facilè in sanguinem & eum à redundante sero per secessum liberavit, & imbibitum à resolutis nervis excussit serum.

ERG O *Paralyfi Tinctura Colocynthidis.*

